

Ötven éves a Foaia

Interjú Jova Évával

– Ön a magyarországi románok hetilapjának új főszerkesztője. Hogyan vette át a lapot és a szerkesztőséget, melyek voltak a leg-sürgősebb tennivalói?

– Márciusban neveztek ki a NOI Kiadó és a Foaia românească szerkesztőség élére. Az előző vezető, Kozma Mihály lemondása után, a Magyarországi Románok Kulturális Szövetségének elnöksége, a lapgazda, nem pályáztatta meg az állást, mert a körülmények azt kívánták, hogy minél rövidebb időn belül oldódjon meg ez a probléma. Az eset azért is volt nagyon sürgős, mert az év elején a főszerkesztőn kívül, másik három újságíró is elhagyta a lapot. A szerkesztőség alkotói gárdájának ilyen gyors leépülése kívánta meg a megoldást. Az én személyem úgy került a képbe, hogy – bár 8 éve dolgozom a rádió és a televízió román szerkesztőségeiben – az írott sajtóban is rendelkeztem némi tapasztalattal. Addig is publikáltam a román hetilapban, valamint egy romániai országos napilapban. Tavaly ősztől pedig létrehoztam egy iskolaújságot a gyulai román gimnazistákkal. Mind a mai napig én szerkesztem ezt a lapot is és vezetem a diákszerkesztőség munkáját.

– Milyen elképzeléseket, terveket akar megvalósítani a lap az elkövetkezendő időkből? Honnan vár és honnan kap anyagi és szakmai támogatást?

– Egyik alapelvem az volt, hogy a Kisebbségi Közalapítvány támogatásával készülő lap olyan tartalmat és formát kapjon, hogy az megfeleljen az ezredfordulón élő emberek elvárásainak. Úgy gondoltam és gondolom, hogy elég jelentős összeget kapunk az államtól ahhoz, hogy mi is a maximumot nyújtsuk. Tehát, egy tartalmas, könnyen forgatható, magazin jellegű újságot képzeltem el. Két hónapot adtam magamnak és a szerkesztőségnek, hogy ezt a koncepciót kidolgozzuk és megvalósítsuk. Nagy öröm volt számunkra, hogy április végén, az ortodox húsvétra már az új formátumú és kibővített tartalmú lapot küldhettük el előfizetőinknek. Formai újdonság, hogy az első és az utolsó oldal színes. A nagyobb oldalszám lehetővé teszi, hogy külön oldalt szenteljünk a családnak, az idős embereknek, egy másikon regényrészleteket, irodalmi műveket ajánlunk olvasásra, a nagybányai professzor, Cornel Munteanu ötven részes sorozatban az ötven éves újság történetét mutatja be a lapban publikáló alkotókon keresztül. Az első oldalakat a kultúrának és a közéleti eseményeknek szenteljük (ebben a fontossági sorrendben), mert hisszük, hogy az egyetlen román hetilapnak fel kell karolnia az értékeket, támogatnia és előtérbe kell helyeznie a fejlődést segítő kezdeményezéseket. Információkat közlünk főleg az itt élő román kisebbség életéről, de ha követendő példákat látunk más közösségeknél, ezeket is bemutatjuk. A változtatások azt hiszem, olyan lapot eredményeztek, amely méltó az ezredvég magyarországi román közösségéhez.

– Kikhez szól és kiket ér el a hetilap?

– Az elmúlt tíz évben ebben a vonatkozásban is sok változás volt. A hetilapnak ugyanúgy szólania kell a falvainkban élő ősrómán lakossághoz, mint a városokban élő román származású értelmiségiekhez. Tudjuk, hogy '90

után sok romániai román és magyar telepedett le Magyarországon, közülük is sokan előfizetőink. A legtöbben azért, hogy olvashassanak románul, ne felejtsek el a nyelvet. De a határon túlra, Romániába vagy más országok román közösségeibe is eljut a lapunk. Például a magyar miniszterelnök áprilisi, romániai látogatása előtt a bukaresti kormánytól kerestek meg minket azzal, küldjünk e-mail-en aktuális híreket, anyagokat a magyarországi románságról, hogy a román miniszterelnök tőlünk tájékozódjon a találkozó előtt. Úgy gondolom, ez már nagy eredmény.

– Milyen a szerkesztőség jelenlegi stábjja, felkészültek-e az újságírók, van-e utánpótlás?

– Mint említettem, többen is elhagyták ezt a pályát az év elején. Két újságíró kollégámmal, Oroján Istvánnal és Illyés Eddával, képezzük az alkotói gárdát, természetesen sok külsős munkatárssal együtt. A lapot a nyomdai előállításig teljesen „házon belül”, vagyis a szerkesztőségben állítjuk elő. Van egy szakemberünk, aki a számítógépes tördelést végzi.

Szeretnénk elérni, hogy egy-két gimnazista minden számban publikáljon, az általános iskolások legalább rövid hírek, tudósítások formájában számoljanak be iskolai életükről. Azt hiszem, ha képesek vagyunk arra, hogy kis újságírókat faragjunk belőlük, vagy legalább vonzódnak az íráshoz, nem lesz problémánk az utánpótlással.

b.s.